

UNA VAGA DE FAM

El meu cos està dèbil, la vista se'm desenfoca, tot és borrós, noto com el meu cos es balanceja i xoca un, dos i tres cops contra la paret, caic a terra, un terra fred i humit, la llum perd el seu color i d'un segon a l'altre ja no hi veig, quedo completament inconscient.

Em costa obrir els ulls, sento la mà de la mare enganxada a la meva, respiro un aire poc familiar d'una olor neutra i sento un silenci seguit de sospirs entristits.

Per fi puc obrir els ulls, no sóc a casa, em trobo en una sala completament blanca. Em desperto envoltada d'ulls plorosos, intento respirar tranquil·la, però alguna cosa m'ho impedeix, un neguit dins meu s'apodera de mi i acabo traient el poc menjar que havia ingerit al dinar. XXXX

Em porten corrents a la dutxa i em trec la roba, em fa vergonya veure'm, el meu cos s'engrandeix cada dia més, és horrorós. Començo a pensar en aquelles veus que no em deixen dormir durant aquelles nits en què les llàgrimes banyaven el meu llit de soledat. El meu físic em revolta, no suporto veure'm, cada dia es fa més insuportable. En fi, engego l'aigua freda perquè no goso ofegar-me amb aigua calenta, em produeix marejos insuportables, segueixo pensant en aquelles veus que més em terroritzen i intento distreure aquell dolor preguntant-me què hi faig en un hospital?

A l'habitació m'esperen els pares i la doctora. Tots em miren amb una cara com aquell qui veu un fantasma.

No goso recordar aquest moment ja que va ser aquell dia i aquell mateix instant en que la vida em va arrabassar tots els meus somnis i llibertats.

Tinc anorèxia, bestieses, és impossible, només em volen fer creure que no estic grassa. Els meus pensaments i sentiments comencen a barrejar-se i formen un desig de ràbia i descontrol.

Hauré de ser forta i aguantar els dies que m'esperen dins aquest edifici fantasmagòric.

Porto tres dies en aquest hospital i no puc més, m'obliguen a menjar, i jo no vull menjar. Si vull aconseguir tenir el físic perfecte no puc fer-ho, NO PUC!!!!

Cada dia estic més dèbil, cada dia tinc més mal humor, les pastilles que em fan prendre m'esgoten, em roben les poques energies que em queden. No suporto estar tancada cada dia en aquest lloc, vull passejar-me per la platja i dibuixar el meu nom sobre aquella sorra salada, vull observar aquell mar constant sense fi i extraordinàriament preciós, vull sentir el sol daurat besant la meva pell. El desig de llibertat es converteix en un sentiment inexplicable, no puc deixar que ningú controlï la meva vida, vull ser lliure. Ells no saben el que és plorar cada dia i passar una adolescència tancada en un lloc on no

pots gaudir de la vida, no m'entenen. Només sóc jo, jo i el meu cos, estic sola.

Vaig al menjador, és hora de dinar, l'olor em produeix un desig de vòmit, no puc ni mirar-lo, m'assec a la cadira, em porten el meu plat, no puc, tothom menja menys jo i dues companyes més. Els pregunto per què no ho fan i em diuen que es volen aprimar. Em quedo sense paraules: es volen morir o què? Són un sac d'ossos! Els dic que mengin que tot el que diuen són ximpleries. La companya que seu davant meu em mira fredament i em contesta: "Això tu, que ets la més seca de la taula". M'ho prenc com un insult, m'ha dit grassa davant de tot el menjador. La ràbia m'envaeix, tot seguit agafo el primer que tinc i li llanço el plat de menjar, començo a descontrolar-me i a cridar, agafo el ganivet amb la intenció d'amenaçar-la i a saber què. Les infermeres vénen corrents, m'agafen, no puc parar de cridar i moure'm desesperadament, les meves energies s'esgoten i caic de nou inconscient. Em desperto en una habitació que no és la meua, m'aixeco, intento obrir la porta, està tancada amb clau. M'assec i recordo l'escena anterior, començo a plorar. Què he fet?, què m'ha passat?, vull tornar a casa, no puc seguir tancada aquí dintre, segueixo plorant fins que caic en un somni profund.

Estic volant, sóc un ocell, tinc unes ales grandioses i boniques que formen un contrast tranquil junt amb la posta de sol i amb un gran horitzó que tenyeix de colors aquelles onades cabaloses i amables.

Sospiro les paraules més desitjades: "Sóc lliure".

Però alguna cosa em fa caure en picat, desperto, tot era un somni. La infermera entra i em porta la medicació, no és la mateixa de sempre, se'n va i em tanca amb clau en aquella habitació claustrofòbica. No em penso quedar allà, no ho aguanto més. Agafo aquell petit televisor dels anys de la picor i el llanço contra la finestra, salten un munt de diminuts vidres damunt meu i surto corrents.

Noto com em comença a sortir sang per tot arreu, els petits vidres clavats dins la meua pell m'adoleixen, però segueixo corrent. D'aquí res em vindran a buscar, no puc tirar-me enrere ara, corro tant com puc, sento l'olor del mar i em deixo guiar per l'olfacte, cada cop sento més aquell perfum d'aigua salada.

Per fi! Ja hi sóc! Ja he arribat!

Em llanço a la sorra i em rebolco com no ho he fet mai, les ferides se'm claven com ganivets al cos, però res pot espatllar aquest moment tan especial. M'assec i observo aquell horitzó, veig un grup d'ocells que fan pinya i volen sense prohibicions, són lliures, i jo, ara també. M'aixeco i camino amb l'objectiu de poder tastar aquella aigua salada,

però en cap moment deixo de mirar aquell grup d'ocells. Em quedo hipnotitzada per la tranquil·litat quan sento la fredor de l'aigua als meus peus i segueixo endinsant-me en aquest mar interminable, m'hi submergeixo i imagino que volo tot movent braços i cames imaginant que són ales. De sobte un record em ve al cap i penso en aquella cançó tan bonica que escoltaven els meus pares de John Lennon, "Imagine" - Imagine all the people living life in Peace-. Avui sóc jo la que pot viure en pau en aquest món inesperat i incomprens.

Sento que em comença a fallar la respiració, però res m'impedeix seguir volant dins el meu cel humit fins que el meu cor fa l'últim sospir i m'allibera de les cadenes d'aquesta vida. Per fi puc dir-ho: sóc lliure!